

Ștefan MUNTEANU

Timișoara

UNITATEA DE NEAM ȘI UNITATEA DE LIMBĂ

Doresc să arăt, în cele ce urmează, în ce măsură cele două noțiuni figurînd în titlul comunicării sînt solidare și se regăsesc într-o sinteză nouă și cu o semnificație superioară în conceptul de unitate națională. Dar să procedăm mai întîi la o definiție a termenilor, ținînd seama de o vorbă a lui Stendhal, potrivit căreia fără o definiție prealabilă, totul este aproximație.

Prin *unitate de neam* se înțelege legătura firească între membrii aceleiași comunități etnice. Ea se întemeiază pe ideea descendenței comune, din care ia naștere sentimentul de înrudire în sensul larg al cuvîntului. Unitatea de neam este, așadar, un concept genealogic, căruia îi este propriu atributul de comunitate fraternă, desigur în înțelesul figurat al termenului. Între românii de pretutindeni a existat și există sentimentul că fac parte din aceeași spiță, prin origine și credință, prin tradiții și limbă, ca trăsături ce definesc un popor. A te considera de o anumită naționalitate înseamnă a-ți declara apartenența la o anumită etnie, manifestată în primul rînd prin limba vorbită de părinții tăi și de tine. Spus mai larg, unitatea de neam este un concept descinzînd dintr-o realitate să-i zicem biologică și în orice caz, istoria, deci originară, ilustrată printr-o *comunitate de limbă*, ce ține laolaltă prin sentimentul intim al legăturilor de "familie" pe membrii unei colectivități sociale.

Această realitate îngemănată — neam și limbă — este pragul de pe care face saltul spre *ideea de unitate națională*, în sensul de identitate de conștiință, de cultură și de aspirație a membrilor unei națiuni. Unitatea națională nu este și nu poate rămîne o formulă abstractă, exterioară unui conținut concret; ea este menită să ia forma unei convingeri și a unei acțiuni capabile s-o păstreze și s-o apere, adunînd energiile și îndreptîndu-le spre promovarea și împlinirea unui ideal. Unitatea națională este adesea numele unui deziderat, al unei năzuințe sacre ce străbate anumite etape ale istoriei unui popor și care cere, spre a fi atins sacrificiul luptei mai multor generații. Față de unitatea de neam, care este expresia unei stări de fapt, sprijinite pe ideea de limbă comună, unitatea națională este o stare de conștiință activă, o conștiință politică vic ce se traduce în și prin *faptă*, adică prin acțiune, vizînd impunerea și instituirea unei stări de drept, autorizate de istorie și cerute de glasul unei voințe naționale.

Despre *unitatea de neam* și *unitatea de limbă* au scris cronicarii și învățații Școlii Ardelene. Ideile lor au fost și au rămas mărturii de preț ale istoriografiei naționale și pagini pilduitoare de erudiție filologică. Ele au ținut în stare de veghe o conștiință pe care o treziseră din inerția neștiinței. A trebuit să vină însă anul 1918 pentru ca idealul național să-și găsească întruchipare biruitoare prin jertfa de sînge a națiunii.

Dar, întorcîndu-ne la afirmația de mai înainte, trebuie să admitem că ceea ce am numit sentimentul unității de limbă este, de fapt, principalul document viu și constant care atestă prin el însuși conștiința de sine a unui popor privit din perspectiva graiului vorbit de el. Ce limbă ai vorbit mai întîi, învățînd să-i îngîni silabele, ce limbă ai păstrat ca limbă maternă de-a lungul vieții, aceea este limba care îți conferă și îți certifică naționalitatea. Acest bun, care se confundă

cu ființa ta, îți aparține în vitutea dreptului natural și este inalienabil. Poți renunța la el, la rigoare. Dar nu poți fi silit să te lepezi de el pentru a primi în schimb altă limbă prin care să comunici de-acum înainte cu ai tăi. "Patria mea este limba română", scria Nichita Stănescu. Este una dintre cele mai sugestive și, aș zice, mai științifice definiții ale noțiunii de patrie, plecând de la ceea ce determină substanța ei intimă, declarată și durabilă. Odată cu dispariția, cu abandonarea graiului matern, se rupe firul ce ținuse strâns între ele două fețe ale aceleiași realități trăind și definindu-se una prin cealaltă. Ioan Corvinul, viteazul general și voievod al Transilvaniei, care își doarme somnul de veci în Catedrala Romano-Catolică din Alba Iulia, nu mai aparține naționalității strămoșilor săi. Dar Antim Ivireanul și Garabet Ibrăileanu — și aceștia nu sînt singurii — și-au dobîndit din partea istoriei culturii românești atestat de cetățeni ai patriei limbii române în care au gîndit și au scris.

Ar fi o absurditate să se afirme că un popor care, deși vorbește aceeași limbă, are aceeași origine, aceeași istorie și cultură, face parte totuși, la un moment dat, nu numai dintr-un alt stat, ci chiar dintr-o altă națiune, numai pentru că pămîntul pe care locuiește de veacuri a fost cotropit de o putere străină, care silește pe cei aflați sub stăpînirea ei să se lepede de ei înșiși, adică să se nege pe sine ca neam. Se ajunge aici prin ignorarea programatică a evidentei, în fond prin falsificarea realității, înlocuite cu alta, croită și confecționată pe măsura intereselor politice. Pentru că, luînd în discuție argumentele de natură istorică și culturală, alături de cele lingvistice, nu e greu de aflat ce anume trebuia dat de-o parte ori supus unui proces perseverent și nici măcar rafinat de mistificare. Era mai întîi faptul incomod că au existat un Ștefan cel Mare al întregii Moldove și un Eminescu al tuturor românilor,

simboluri care își păstrează și azi uimitoarea lor forță generatoare de mîndrie națională, acolo unde amintirea faptelor unuia și a simțirii celui alt este chemată să întretină spre a nu se stinge flacăra speranței și credința în destinul unui neam. Era apoi impedimentul stingheritor că, de la un capăt la altul al teritoriului locuit de români, se spune *mamă și tată, frate și soră, minte și suflet, pămînt și cer, soare și lună, viață și moarte*; se spune *a sta și a merge, a mîncă și a bea, a ști și a înțelege*, și tot astfel *zi și noapte, ploaie și vînt, tînăr și bătrîn, bun și rău, frumos și urît*; spunem cu toții nu altfel decît *azi și mîine și ieri, săptămîna, lună și an, luni, marți și miercuri* ș.a.m.d.

Este adevărat că acestui lexic de origine latină desemnînd realități și noțiuni fundamentale din viața materială a vorbitorilor români i se adaugă și alte elemente vechi, rămase din fondul autohton, urmarea fiind că alături de latinescul *tristețe* avem și antonimul lui traco-dacic *bucurie*, iar *arbore*, din latină, are pereche sinonimică în traco-dacicul *copac*. S-au adăugat apoi, completînd și nuanțînd vocabularul, elemente de împrumut vechi slave, astfel că pe lîngă latinescul *început* găsim, la capătul celălalt, antonimul lui slav *sfîrșit*, *timpul* este ireversibil, numai *vremea* se schimbă; cînd *plecăm* recurgem la un verb moștenit, cînd *sosim*, facem apel la un vechi împrumut grecesc. Situații de felul acestora nu au de ce să ne surprindă, căci ele nu sînt excepții, știut fiind că limbi pure, lipsite de orice influență istorică, geografică sau culturală, nu există.

Ce mărturie aduce lexicul amintit mai înainte despre fondul limbii române? Nu cred necesar să insist asupra unui lucru prea bine cunoscut încă din secolul trecut. Cine se îndoiește de originea latină a limbii române, aducînd drept contra-argument frecvența elementelor slave în lexic, ar trebui să pună la îndoială și originea limbii engleze, care,

judecată după proveniența vocabularului ei, în mare parte francezesc, ar părea că nu are dreptul să-și revendice o descendență germanică.

Dacă originea latină a limbii române, deci criteriul genealogic (istoric) și cel spiritual (cultural), scapă prin voită omisiune cercetătorului de aiurea, rămâne în picioare un argument sfînd la îndemîna oricui. Mă refer la împrejurarea că elementele alcătuitoare ale vocabularului esențial al limbii române — din care am înșirat mai înainte o infimă parte — se regăsesc în fiecare grai (subdialect) al limbii naționale, că ele sînt, prin urmare, generale și formează, din acest punct de vedere, nucleul, substanța limbii noastre, avînd cea mai mare frecvență în vorbire și cea mai mare capacitate de a da naștere la formații noi. Prin această parte esențială a vocabularului, ca și prin structura gramaticii, se evidențiază și se definește unitatea lingvistică ce adună și-i ține împreună pe românii de pretutindeni, indiferent de munții care i-au despărțit ori de apele și semnele convenționale care îi mai despart.

Să admitem că nu toată lumea i-a putut citi pe Ureche și pe Miron Costin, pe Stolnicul Constantin Cantacuzino și pe Șincai. S-ar putea recurge și la un argument empiric, și anume la observarea felului cum vorbesc țărani din cele patru colțuri ale țării, presupunînd că s-ar înfîlni în trenurile ce vin spre București din diverse părți ale țării, inclusiv de dincolo de Prut și mai dinspre nord de Dornești. Este sigur că ei vor lega vorbă despre *cîmp* și *vite*, despre *arat* și *semănat*, despre *ploaie* și *secetă*, despre *grîu*, *secară* și *porumb*, chiar dacă unii vor zice acestuia din urmă *popușoi*, iar alții *cucuruz*. Țărani și-ar spune păsurile fără să aibă nevoie de tîlmaci. Ei s-ar simți între *ai lor*, sentiment foarte puternic ce ne apropie și ne leagă unii de alții prin firele adînci, venind din istorie, ale limbii comune.

S-ar putea obiecta că înțelegerea e un lucru firesc în asemenea situații. Nu este chiar așa. Un sas din Brașov și un sas din Bistrița-Năsăud nu se vor înțelege decît renunțînd și unul și celălalt la dialect, adică la graiul lor de-acasă și exprimîndu-se în germana literară, învățată în școală, variantă situată deasupra dialectelor. Și totuși, în ciuda faptului că își zic sași în Transilvania sau svabi în Banat, Satu-Marc ori în Bucovina, acești vorbitori se socot, mai presus de deosebiri de grai, germani. Cu atît mai mult au conștiința că sînt români cei care fiind, după locul nașterii lor, munteni sau moldoveni, bănățeni sau ardeleni, olteni sau maramureșeni nu se simt străini unii de alții prin limba în care comunică, ci dimpotrivă. Acesta a fost și va continua să fie liantul cel mai rezistent de la temelia ființei noastre etnice. A-l face uitat și, mai cu seamă, a-l nega înseamnă să recurgi la mutilarea ideii de neam și de conștiință națională.

Ne-am putea opri aici, dacă nu am fi datori să răspundem la o întrebare impusă de evenimentele la care am fost și sîntem contemporani, și care ne cer să nu păstrăm o tăcere complice și prin aceasta vinovată. Întrebarea e aceasta: cum se poate tolera fără murmur — ca să folosesc cea mai atenuată denumire — substituirea adevărului printr-o teză inventată, preparată în retortele unei ideologii și pusă de îndată la discreția unei politici de stat? Experimentul s-a făcut, totuși. Și-au dat concursul violența, interdicțiile de tot felul și mai ales informația falsă, denaturată și deviată spre altceva, spre cu totul altceva decît adevărul, adică tocmai contrariul lui.

Dacă mergi prin întuneric, de silă, nu e de mirare că nu nimerești ieșirea. Nu de mirare, ci de neiertat este cînd ești lăsat cu dinadinsul să orbecăiești prin beznă, în mîină cu lumînarea stinsă.